

Curs 2021-2022

Premis literaris de Sant Jordi

INSTITUT SAMUEL GILI I GAYA

Il·lustració de la portada: Marcel Miró

Índex

		Pàgina
Llengua catalana. Poesia		
1r cicle	Un món d'Hèlia Bonavia	4
2n cicle	La felicitat de l'ignorant de Núria Nadal	4
Batxillerat	Rodoreda de Yolanda Herrerueta	4
Llengua catalana. Narrativa		
1r cicle	Cicatrius de Marta Ortega	4
2n cicle	La faldilla negra de Núria Guardiola	6
Batxillerat	Versions d'un jo mateix de Guillem Garcia	7
Llengua castellana. Poesia		
1r cicle	Rastros de visa de Gaia Bonavia	8
2n cicle	Un instante de Judit Pérez	8
Batxillerat	Flores de azahar (almas en pena) de Marc Ortega	8
Llengua castellana. Narrativa		
1r cicle	Un sueño real de Fàtima Fellah	8
2n cicle	Roturas de rutina de Clàudia Ferrezuelo	9
Batxillerat	Una breve pausa de Maria Macià	10
Llengua anglesa. Poesia		
1r cicle	Life de Fàtima Fellah	12
2n cicle	My second world d'Irene Pastor	12
Batxillerat	Eclipse de Marc Ortega	12
Llengua anglesa. Narrativa		
1r cicle	Desert	12
2n cicle	The blue square d'Aya el Abassi	12
Batxillerat	Nothing was easy but maybe that... d'Emma Arís	13
Llengua francesa. Poesia		
1r cicle	La lune de Fàtima Fellah	14
2n cicle	Mon étoile d'Irene Pastor	14
Batxillerat	Chaînes tranchantes d'Isaac Saltó	14
Llengua francesa. Narrativa		
1r cicle	Desert	14
2n cicle	L'enfance en temps de guerre d'Irene Pastor	14
Batxillerat	Une histoire que personne voudrait vivre d'Ariana Díaz	16
Text teatral		
Batxillerat	Reflexions des de l'Olimp de Blau Terés	17

Llengua catalana. Poesia**1r cicle d'ESO****Un món d'Hèlia Bonavia**

Ulls d'avellana,
d'un color tendre i viu,
que reflecteixen caliu,
i una dolçor que encomana.

Llavis molsuts,
secs i eixuts,
que causen escalfor,
i un somriure captivador.

Rostre rosat,
suau i pigat,
que expressa tristor,
i desil·lusió.

Una mirada, un petó,
que m'ensenya un enorme món,
ple de paraules boniques,
com un ram de flors.

2n cicle d'ESO**La felicitat de l'ignorant de Núria Nadal**

Naixem,
pensem,
ens compliquem.

S'inicia la batalla,
una lluita moral
entre el bé i el mal
on s'eludeix qui calla.

En cerca d'igualtat,
drets i autoritat,
un mateix crit
que només demana humanitat.

Una mà s'aixeca
per reclamar els valors
mentre la multitud s'obceca
d'aquells valents defensors.

Però en cap combat
la felicitat s'ha trobat
malgrat que tot ignorant
l'inventa somiant.

Batxillerat**Rodoreda de Yolanda Herrerueta**

Em podria ofegar als seus ulls – pensava,
amargs com llacs de cafè calent,
no voldria pas saber nedar – pensava.
A fora vivia el fred,
però el seu aixopluc cremava.
Ferint Ícar, despertant Orfeu, amb dolçor
tràgica,
Podria romandre dins la seva mirada –
pensava.

Amb el seu etern caliu tardorenc,
els xiuxiuejos vora les espelmes,
l'embriaguesa de les confessions i
el deliberat deliri,
Edèn no es pot trobar massa lluny – pensava.

Somiava amb el tendre insomni
de la seva mirada d'ambre,
i em descobria arrossegant la meva pupil·la
vora la seva.
M'acabarà portant a la bogeria – desitjava.

En contra de les pregàries dels poetes,
no m'atrevia fer-te menció,
amb l'angoixa de ferir
l'animeta dels seus llacs de cafè,
que de tan profunda, m'ofegava.

Llengua catalana. Narrativa**1r cicle d'ESO****Cicatrius de Marta Ortega**

Era un dia assolellat, la llum del sol era intensa i
em molestava tant aquella brillantor que
m'obligava a girar-me cap a l'altre cantó i aclucar
els ulls un altre cop.

Em notava estranya, notava un àcid dolorós que em recorria per les venes i òrgans del meu cos. Em repetia a mi mateixa: "*Eli, Elizabeth tranquil·la, ets forta*", però m'era indiferent, el dolor continuava i cada cop anava a pitjor. Notava la pell bullint i suada. Vaig decidir aixecar-me i anar cap a la cuina a esmorzar, potser així, el sucre em relaxaria d'alguna manera o altra. Definitivament, em va calmar aquell xut a la sang, encara que mai m'agradava haver-ne de recórrer.

Vaig sortir per la porta, amb la gorra al cap per protegir-me del sol ataronjat i intens. A la mà esquerra portava les claus de la moto per així desplaçar-me cap al terrible institut.

En aquells moments, no estava en condicions de conduir un vehicle tan perillós, tot i així, ho vaig fer perquè no em podia saltar classe i estar pensant constantment en el dolor insuportable. Després d'uns minuts vaig poder relaxar el dit que estrenyia el botó de l'accelerador i seguidament vaig buscar lloc per aparcar.

Entrava per la porta principal de l'institut Torres Veus, un edifici lleig i trist, silenciós i terrorífic,...em vaig dirigir cap al laboratori de tecnologia, ja que em tocava fer classe amb el Sr. Robert.

Les dues primeres hores del matí van passar ràpidament i amb un obrir i tancar d'ulls em trobava al pati sola, menjant-me l'entrepà i caminant sense un rumb fix. M'agradava estar sola, pensar en els meus propis pensaments i no haver-me de preocupar per si ofenia algú amb els meus comentaris directes.

L'esbarjo es va acabar i em vaig dirigir un altre cop cap a la classe d'ètica. Com ja he dit abans, feia una calor intensa i em vaig recollir els cabells ràpidament.

Seguidament, vaig sentir unes veus que em deien: Eli, què tens al coll? Ei, què et passa? Que t'ha mossegat un vampir? I després, aquelles rialles escandaloses que tant els identificava.

Com sempre, els vaig ignorar, però per desgràcia el professor va decidir que aquella classe la fariem en grups de tres. Com era d'esperar, em va tocar amb l'Eric i en Marc (dues de les persones que s'havien rigut de mi temps abans).

Vaig haver de desplaçar-me al final de la classe i seure amb aquelles dues persones repugnants i immadures.

L'activitat consistia a treballar les emocions i endevinar quin és el regal més bonic d'aquest món. Ens vam anar passant una capsa durant uns minuts que se'm van fer llarguíssims. Anàvem fent suposicions: una Nintendo, un nou mòbil,... Però jo pensava que havia de ser alguna cosa més important.

Bé, després de perdre el temps amb aquells dos ximplets, el professor ens va dir que obríem la capsa. Per mala sort meva, la capsa era a les meves gèlides i allargades mans. Amb curiositat, la vaig obrir i vaig veure un mirall que mostrava el meu rostre, una mica més pàl·lid del normal. Vaig estar uns segons intentant desxifrar el que passava i el motiu pel qual havien rigut. Girava el cap, d'esquerra a dreta,... i em vaig fixar que el meu coll estava vermell, molt vermell i hi havia una ferida que semblava profunda. Em vaig espantar, em vaig quedar sense paraules i just en aquell moment el professor em va preguntar: "Senyoreta Elizabeth es troba bé?" Sense dubtar-ho em vaig apropar a ell i li vaig dir a cau d'orella si podia anar al lavabo. Ràpidament, va assentir amb el cap i vaig sortir com una fletxa cap al lavabo.

Quan vaig arribar, vaig estar mirant-me al mirall i intentant pensar què podia ser aquella marca. Vaig pensar d'anar a la infermeria, potser la Sra. Clara tindria un diagnòstic coherent per una vegada, ja que sempre es prenia tot amb molta gràcia i costava saber el que deia de debò i el que no era veritat.

Quan vaig arribar a la infermeria vaig trucar a la porta abans d'entrar. Una veueta em va dir que passés i així ho vaig fer. Li vaig explicar com em sentia: com si no tingués ni una sola gota de sang i seguidament li vaig ensenyar la ferida.

Després d'estar-s'ho rumiant es va a posar a riure i va dir: "Elizabeth, t'ha mossegat un vampir". Em vaig quedar estupefacta al tornar a sentir aquella frase en un mateix dia i va continuar parlant; tranquil·la, només és una cremada pel sol". Seguidament, encuriósida li vaig preguntar per la ferida profunda i em va

respondre que era perquè m'havia rascat molt, però ves per on no recordava haver-ho fet.

Vaig marxar, sense tenir-ho clar. No podia parar de preguntar-me "per què m'importa tant aquesta ferida?", sense trobar cap tipus de resposta.

Vaig tornar a classe i tot va succeir ràpidament. Vaig sortir quasi corrents de l'institut Torres i vaig agafar la moto per tornar a casa. En arribar em vaig dirigir cap a la meva habitació. Es podria dir que gairebé em vaig llançar a la cadira de l'escriptori i vaig començar a navegar per Internet.

En aquells moments només m'interessava cercar informació sobre "ferides dels vampirs". Bé, només van aparèixer enllaços de la *saga de Crepuscle*, excepte una web que semblava força interessant; continuava navegant com si m'hagués donat un bon cop al cap. M'hi vaig capficar i vaig veure fotos semblants a la ferida que tenia al coll.

No sé si estava delirant, però, començava a creure'm això dels vampirs. Se'n va ocórrer una idea, i he de dir que tot i semblar peculiar podia funcionar per esbrinar si m'havia convertit en un vampir o no: aquella nit no dormiria per comprovar-ho.

Després d'esperar, la nit va arribar i estava entusiasmada per saber si m'havia convertit en un altre ésser. Eren les dues de la matinada i tenia son, el cap em queia contínuament i els ulls de mica en mica se'm tancaven...

Han passat dues setmanes des de l'experiment "vampirenc" i no tinc cap dubte que ara sóc una persona gèlida, pàl·lida i bevedora de sang, però només en teoria, és a dir, de moment tot està en el meu cap, no tinc cap prova que ho demostrï.

Tinc aquestes teories perquè la gent em fa sentir especial, diferent... i no m'agrada. Des de la classe d'ètica i l'experiència de la ferida al coll, la gent no se m'apropa i arrufa el nas constantment (molt més del que feien abans). No em molesta que no se m'apropin sinó el fet de ser especial i que per això es quedin metres enrere.

Per altra banda, encara no sé què era ben bé la ferida del coll, l'únic que tinc clar és que aquestes petites cicatrius físiques a vegades impedeixen

que la gent conegui les teves veritables marques que identifiquen tal com ets.

2n cicle d'ESO

La faldilla negra de Núria Guardiola

Havíem quedat amb les nenes per anar a un festival.

Feia molt de temps que estàvem esperant aquell dia de juny i per fi havia arribat.

Ella es va arreglar, es va posar més guapa que mai. Anava vestida amb aquella samarreta nova i aquella faldilla negra que tan bé li quedava.

Ens ho estàvem passat fins i tot millor del que havíem imaginat. Havia superat les nostres expectatives, però, de cop i volta, la nostra alegria va caure en picat.

La vam perdre de vista, no trobàvem la Laila.

Deu trucades perdudes en menys de tres minuts i ni tan sols una de resposta. No hi era, s'havia esfumat.

Ens vam passar més d'un dia buscant-la, però res. Ni un sol rastre que ens pogués dur a ella, ni una sola petjada o objecte que ens conduís a trobar-la enmig de totes les petjades i brossa que havia quedat després del festival.

Vam passar dies, setmanes i fins i tot mesos sense saber res d'ella. Però aquell dia d'estiu, el set d'agost concretament, la vam veure per totes les televisions del país. L'havien matat. El seu cos sense vida estava ple de malures i la seva faldilla, estripada.

Jo estava destruïda, com si m'haguessin travessat tres bales. Volia escapar de tot allò, marxar d'allí i de tothom. Em sentia culpable, culpable de no haver pogut fer-hi res. Volia oblidar tot el dolor.

Ahir la vaig tornar a veure, vam parlar, em va abraçar, vam riure... Em va tornar la felicitat que tant demanava, i que feia tant de temps que no recuperava. Vaig tornar a sentir que encara estava aquí, amb nosaltres. Però, de sobte, vaig despertar.

I és que jo pensava que encara faltava molt per acomiadar-nos. Era com una nena petita que es creia que som immortals i que estem aquí tot el temps. Però no, tot se'n va anar, la seva vida, i la

meva va quedar com la seva faldilla, destrossada.

Batxillerat

Versions d'un jo mateix de Guillem Garcia

Com cada dia, el ritme frenètic de la ciutat em posava nerviós. Persones atrafegades amunt i avall que m'impediaven avançar amb normalitat, totes elles diferents. Milions de converses intentaven fer-se lloc dins el meu cap, captava paraules procedents de les inquietes boques de tots aquells transeünts que m'envoltaven, no aconseguia esbrinar el motiu pel qual les utilitzaven. Sons urbans es barrejaven amb tot aquell murmuri constant; només sabia una cosa: no era feliç.

Va ser en aquell moment quan, per primer cop, la meva mirada es va creuar amb la d'un altre individu, anava envoltat d'altra gent que, com la resta d'habitants d'aquell espai, deixava anar mots a aquella atmosfera carregada; el seu riure era dolç i càlid, però aquest es va tallar en veurem, el temps semblava haver-se aturat, tot va quedar-se en un silenci pur, la seva expressió havia canviat, no quedava cap mostra d'aquell somriure que feia tant poc se li dibuixava a la cara, semblava estar espantat, jo també ho estava. Vaig tancar els ulls, i pocs segons després les meves orelles es van inundar altre cop d'aquell brogit que tant odiava, semblava que el món tornés a girar, però tot i això, sabia que quelcom no seguia com sempre. Dins d'aquell ambient familiar hi havia alguna cosa que havia canviat des d'aquella trobada inesperada. La meva manca de felicitat era el resultat de diverses vivències que des de la meva infantesa, havien anat apareixent com mals esperits en els malsons de qualsevol petit infant. Era un nadó quan, junt amb la meva mare, vaig haver de fugir, sense mirar enrere, deixant tot allò que havia format part de mi i que havia construït part d'aquella persona que seria en un futur. Però, veritablement, el meu món va caure quan vaig perdre la persona que m'havia marcat sempre el camí, que constantment m'havia agafat de la mà i que havia passat dia i nit mostrant-me el seu somriure, pensant-se que,

com que era un nen en un món de grans, no m'adonava d'allò que estava passant, però estava ben equivocada, els nens som més conscients del que la nostra aparença mostra. L'últim dia que vam poder compartir l'alè de viure va ser fa un parell d'anys, em faltava poc per arribar a l'edat adulta, tothom deia que ella era prou forta per sortir-se'n, tot i que jo sabia que les coses contra les quals lluitava, aquella maleïda malaltia, eren més fortes que qualsevol de nosaltres, continuaven tractant-me com aquell nen al qual tothom somreia per ocultar la funesta realitat. Just rebre l'odiosa notícia vaig decidir fer el que portava fent tots aquells anys de vida, fugir.

Fa dos anys que fujo, perquè les víctimes no deixem de fer-ho mai, però fins ara res com aquella visió en aquell carrer atapeït de gent m'havia succeït. Ara visc en una casa, el que jo anomeno casa, aquell terrat a l'extraradi de Barcelona. La música m'agrada molt, estava escoltant la meva cançó preferida, «Because» dels Beatles, a la petita ràdio que em vaig dur de casa de la meva mare quan aquell dolç rostre va tornar a la meva ment, el del nen que havia vist al carrer. Quan vaig entendre-ho tot els músculs de la meva cara es van estrènyer per complet, aquell noieta no era cap altre que el meu jo de set anys el mateix dia en el qual un estrany se'm va quedar mirant entre tota la gent que anava rambla amunt rambla avall. Recordo haver tingut malsons amb aquell rar home, d'intentar fugir d'aquella imatge que sempre ha tingut lloc al meu cap, el que no sabia en aquell moment és que aquell home era jo mateix.

Em va sorgir la imminent necessitat de trobar el meu jo.

Lengua castellana. Poesía

1r cicle d'ESO

Rastros de vida de Gaia Bonavia

Ventanas abiertas,
dejando ver huellas desiertas,
campan sin rumbo,
hileras de sombras
a través del humo.

A su paso se agitan los corazones
de la gente,
y las bombas caen ferozmente.
Valiente es el que lucha,
pero también el que huye.

Y un lugar lleno de emociones
que una vez fue un futuro
se deja enterrar por las cenizas
de un extraño susurro.

2n cicle d'ESO

Un instante de Judit Pérez

¿Cómo es posible que en tan solo un segundo
se pueda acabar el mundo?
¿Cómo es posible que en un momento
se pueda parar el tiempo?
La vida hay que aprovecharla
porque no hasta siempre va a durar
y por eso voy a disfrutarla
antes de que empiece a olvidar,
que me salgan arrugas en la cara
y que lo único que haga
sea estar en una cama de hospital.

Batxillerat

Flores de azahar (almas en pena) de Marc Ortega

La luz de la luna ilumina la pradera,
ilumina las flores, sus aromas,
alumbra la tez fría del anochecer,
rechinando un destello de plata.

Ilumina los pétalos, que caen,
ajenos al porvenir de los vientos,
siguiendo el rastro de esas sombras,
que en el cielo aún no han desistido.

Sigue el camino, luz de luna,
que en tu paso todo lo arrastras,
creando un mosaico de estrellas,
bajo el alma de los naranjos.

Sigue tu paso, alumbra el mañana,
tatúa sus cuerpos en el edén,
dejando una estela en el firmamento
de aquellos que cayeron en el ayer.

Lengua castellana. Narrativa

1r cicle d'ESO

Un sueño real de Fàtima Fellah

En épocas de navidad, un niño llamado Ethan vivía con su madre en Galicia. Tenía una vida normal, aunque sin padre, porque un día salió de casa y aún no había vuelto. Según su madre, Bertha, se fue de casa en busca de trabajo porque necesitaban dinero y que algún día volvería. Ethan tenía catorce años y era demasiado mayor para volver a creerse la misma historia. Desde la desaparición del padre, Bertha recibió muchas ayudas por parte de los familiares. Los tíos de Ethan le pagaron el colegio y sus abuelos el instituto, lo único que tenía que pagar Bertha era el alquiler, la luz, el gas, y la comida. Era invierno y en el instituto estaban preparando la típica semana de la esquuada: consistía en que tenías que pagar una cantidad de dinero para poder ir una semana con tus compañeros a los Pirineos en Andorra para poder esquiar y hacer diferentes actividades divertidas y educativas. Este no fue el único año en el que celebró, cuando Ethan empezó el instituto, también hubo esquuada pero no fue porque no tenían demasiado dinero para poder pagarla. Acabó el día con una clase de geografía e historia. Volvió a casa con su amigo Hiro hablando sobre qué harían el fin de semana. Hiro llegó a su casa y

Ethan que vivía no muy lejos de la casa de Hiro no tardó mucho en llegar a la suya. Entró a casa y encontró a su madre preparándole la comida. Comió con ella charlando sobre qué pasó ese día en el instituto y era divertido hablar con ella porque siempre se acordaba de los profesores y representaba mucha atención a lo que estuvieses contando, era el público perfecto. Hizo los deberes y se fue a dormir.

Estaban en la entrada del instituto y tenían que subir al autocar para partir hacia Andorra. Llevaban una maleta con todo lo necesario. Todo estaba planeado. Llegaron a Andorra y se fueron al hotel. Descansaron el resto del día y tuvieron la oportunidad de pasear por el pueblo para conocerlo mejor. A la mañana siguiente fueron a esquiar y pasaron un cheque para poder coger los esquís y salir a la pista. Les enseñaron a esquiar. Llegó la tarde y se fueron al hotel para cenar. La mañana siguiente fueron a caldea: caldea era un spa muy grande con todo tipo de piscinas y jacuzzis. A Ethan le pareció maravilloso. Cenaron en un restaurante continental: era un restaurante en el que había comida tradicional de todos los países. La comida estaba buenísima. El siguiente día fueron al centro comercial y Hiro le regaló a Ethan un llavero con un árbol de navidad. Era tan bonito que Ethan lo llevó en su mano toda la tarde. Ya era el último día, tenían que volver a Galicia, pero poco antes de irse, Ethan escuchó una voz conocida. Desgraciadamente era su madre, le estaba despertando de un sueño. Ethan le contó su madre todo lo que había soñado y su madre con una sonrisa en la cara le llevó hacia el salón. En la mesa del comedor encontró su billete de salida para ir a esquiar a Andorra con su clase. Parecía un sueño, pero esta vez, asegurándose con un pellizco en la mano, supo que era la verdad.

2n cicle

Roturas de rutina de Clàudia Ferrezuelo

Un lunes por la tarde pasa cada siete días. Todos tenemos una rutina semanal ya sea escolar, de trabajo o simplemente pasar las horas en el sofá. Cada día de la semana está destinado a repetir

las mismas acciones. De vez en cuando puede variar un poco pero suele mantenerse en unos límites. Estos hábitos son sobre todo palpables durante el curso escolar, donde no solo el horario de cada semana es el mismo, sino que las actividades extraescolares se repiten con la misma frecuencia. Aunque, a veces, estas rutinas se pueden ver afectadas.

Nuestra protagonista, vamos a llamarla Laika, era una chica común. Ni alta ni baja, complexión no muy destacable, pelo castaño a la altura de los hombros peinado con la raya en medio, ojos marrones y facciones sin salirse de lo ordinario. En la escuela no estaba dentro del grupo de los llamados populares pero tampoco era una marginada. Su grupo de amigas se reducía a cuatro y a sus 15 años no le interesaban las parejas. Era una joven alegre con notas buenas aunque tampoco sobresalientes. Fuera del colegio la única actividad que hacía era alemán dos horas a la semana. Lo único fuera de lo normal era su familia por el simple hecho de que su padre había fallecido cuatro años atrás, pero eso solo la había unido más a su madre y su hermanito.

Normalmente los lunes por la tarde se quedaba en casa haciendo deberes o viendo alguna serie tranquilamente, pero aquel primer día de semana tenía cita con el dentista. La consulta se encontraba a unos 45 minutos de su casa, así que normalmente cuando debía acudir, su madre la llevaba en coche. Por desgracia, esa misma mañana se había llevado el automóvil al taller y aún no lo habían devuelto. Laika salió de casa a buena hora para llegar al odontólogo, y pudo haber cogido el autobús, pero como pasaba muy de vez en cuando y tardaba en llegar más o menos igual que caminando, se decantó por esta segunda opción. Iba pensando en sus cosas, sin fijarse por dónde pasaba, cuando se dio cuenta de que estaba en una calle desconocida para ella. Había vivido siempre en esta ciudad, pero había muchos pasajes de los que ni había ni oído hablar. Por suerte, esta era una edad moderna y siempre llevaba su teléfono móvil con ella, así que simplemente tuvo que buscar la dirección en el mapa digital.

Anduvo un rato y veía que faltaba poco para salir de ese extraño barrio cuando el teléfono se quedó en negro. Se detuvo en medio de la plaza donde se encontraba e intentó volver a encenderlo. Le salió un símbolo en la pantalla: se había quedado sin batería. Al menos aún le quedaba su prodigiosa memoria, pensó. Sin embargo, mientras había estado guerreando con el móvil, Laika no se percató de que una figura se había acercado a ella. Lo último que recordó fue girarse al oír pasos aproximándose y luego todo se volvió negro.

Bea llevaba toda la noche sin dormir. La policía hacía horas que se había ido de su casa y le habían mandado descansar pero no conseguía pegar ojo. Estaba en el balcón fumando un cigarrillo: sus hijos eran muy estrictos respecto a fumar dentro del piso. Lo había intentado dejar varias veces, pero en momentos de ansiedad no podía evitar abrir un paquete, y que su hija no diera señales de vida desde las siete de la tarde no ayudaba. La policía decía que estaba haciendo todo por encontrarla, pero eso no la calmaba en absoluto. Laika era una niña dulce que jamás había traído problemas. No, definitivamente no habría sido capaz de fugarse sin dejar rastro, aunque las posibilidades que eso dejaba no le gustaban nada...

A las seis y media de la mañana sonó el portero electrónico. Bea respondió en un segundo y abrió la puerta al agente que esperaba en la calle. Después de un breve diálogo entró de vuelta al piso con un gorro que indiscutiblemente era de su hija, el cual habían encontrado en un callejón no muy alejado del dentista. Ahora la zona de búsqueda estaba mucho más acotada, aunque el encuentro del objeto confirmaba sus peores sospechas: su retoño no había desaparecido a voluntad.

El agente Hugo sintió una gran pena después de la visita a la madre de la niña desaparecida. Le había notado perfectamente las ojeras después de una noche en vela y se la veía totalmente desolada. Su rutina de noche de guardia era una buena base de café y tranquilidad, pero esa llamada había alterado completamente sus planes y con toda la adrenalina, lo último que

había necesitado era una gota de la bebida. Sin embargo, ahora que el sol ya había amanecido empezaba a notar el cansancio de toda una noche de búsqueda. No llevaba mucho tiempo en la policía y este era su primer caso más o menos importante, y al tratarse de una víctima tan joven no quería dar un paso en falso.

Daban las 11 cuando oyó el móvil vibrar: era Dani, su colega. Cogió el teléfono y escuchó cómo su compañero le explicaba brevemente que habían descubierto el posible paradero de la adolescente desaparecida. Fue rápidamente hasta el punto donde Dani y él habían quedado y este le contó que un vecino de la zona había oído ruidos en el garaje debajo de su edificio aquella misma noche. No fue difícil ver a qué cochera se refería, pues había todo un cuerpo de policía esperando en la puerta de esta. Hugo dio permiso para derrumbar la entrada y después de que se aseguraran de que no había peligro lo dejaron adentrarse.

Hugo y Dani se encontraron en un lugar oscuro alumbrado únicamente por una bombilla desprotegida que oscilaba en el tejado de lo que se suponía un almacén. Había varias estanterías y cajas desordenadas por todas partes y diversos objetos tapados con sábanas. Uno, tendido en el suelo, llamó especialmente la atención del agente. Se acercó y cuidadosamente destapó el cuerpo inmóvil de una joven con piel pálida y ojos muy abiertos que miraban sin vida el punto de luz encima de su cabeza.

Batxillerat

Una breve pausa de Maria Macià

Está todo oscuro, ni a derecha ni a izquierda se aprecia una mínima brecha de color. Tras mirar con un poco de perspectiva, aparece una forma, redonda, que con el blanco envolviéndola, se encuentran los límites de aquel azabache.

En vez de indagar, mirando desde otro enfoque, aparecen tenaces filamentos ordenados, del mismo color que el círculo. Ahora, el blanco también es finito y se define por unos bellos pelos, arriba y abajo. Con cada movimiento, se hallan los unos con los otros, por breves

instantes. Todo va cogiendo forma, una almendra quizá, un poco caída.

El color mayoritario, ahora, ya no es ni el negro ni el blanco, estos dos, le han cedido su puesto al color de la miel. Brillante e intenso sigue conquistando, con gran elegancia y sutileza entre sombras. Se adueña uniformemente de inclinaciones, curvas, desniveles, protuberancias. A su paso, emergen otra vez esos bellos alambres, aunque selectivamente dependiendo de la superficie.

Una mirada atrás, se comprende con mayor minuciosidad la complejidad de esta obra. Volviendo al principio, focalizándose poco a poco con cada detalle. Resbala frágilmente, humedeciendo a cada paso, desde tal altura, con una vista panorámica de los acontecimientos. Finalmente, dejándose llevar, desplomándose hacia lo más profundo, hace nítida la visión.

Un nuevo destello de dolor brilla, y resbala como el anterior, rueda hasta sufrir su mismo desenlace.

Por tercera vez lo mismo, aunque ahora se detiene en una comisura. Los bordes levemente rojizos, tan solo parecen rosas marchitas. A lo largo de las cuales, innumerables brechas aparecen. Grietas, próximamente disimuladas con carmín. Finalmente, la última precipita, zanjando esta breve pausa.

Llengua anglesa. Poesia

1r cicle d'ESO

Life de Fàtima Fellah

Life was changing on me,
the future I can see
it would be easy,
if I'm going to be happy
and don't worry about my defects.

2n cicle d'ESO

My second world d'Irene Pastor

I live in two completely different worlds:
One of them is the one that we all know,
Cruel and pessimistic,
Heartless and indifferent

The other one is a completely different world,
Trust me and please reassure.
A world of unpredictable experiences,
Where paths are endless,
And imagination makes its presence.

The world of books is like a home,
A place where you create a lace,
with imaginary persons,
who'll understand you,
who will carry you,
with dramas and romances,
stupid fights and unforgettable dances.

It isn't just ink,
It isn't just paper.
It's just words floating,
Words expressing simple stories.

Believe me when I say,
That a person who reads,
Won't ever feel alone.
He will have the company of a thousand
characters,
Who will support him in his deepest,
And will stand for him in the worst days.

I feel privileged,
I feel aristocrat in the midst of poorness.
And it's a perfect world that,
For some people,
It feels like home.

Batxillerat

Eclipse de Marc Ortega

Silver stars shine through the moonlight,
keeping our hopes and dreams awake.
Keeping us from falling to sunset,
to the no return terrains.

Their light burns, drowns in effort,
screams the memories of yesterday.
Writes in pale shadows, in dim arcane verses,
a land full of bright mistakes.

Their tone is nostalgic, argent whistles,
that chant an ethereal lullaby.
The notes of lovers, unlistened,
myriad voices of the night.

Since forever, they've stood strongly,
unbeatable through the times.
But tonight, beneath the somber,
someone covered all their light.

Death and power, smoke and ashes,
a dark mixture, do they care?
Shaking all the thoughts of wonders,
killing us, and killing them.

Llengua anglesa. Narrativa

1r cicle d'ESO

Desert

2n cicle d'ESO

The blue square d'Aya el Abassi

The square has four sides and the word blue has four letters. Four is the fourth number of natural numbers but for me, it is the fifth because there is zero. Zero, the number between -1 and 1

represents that it is nothing and everything at the same time. Zero is the beginning and the end because for there to be an end, a beginning is needed. Just like spring needs winter to be, or like ying and yang. Ying and yang represent that in being kind there is evil and that in every evil being there is goodness. The yin and yan are composed of the colours black and white. Gray is a colour between black and white, black and white are absolute like good and evil, but between them, there are a great variety of shades of grey, like people, no person is absolute black or white, they are all a hue and a shade of grey that is why there is no absolute evil or goodness. Many times we refer to the existence of absolute truth, but in fact, in scientific terms, the complete truth is non-existent since the maximum to what that can be reached in science is theory. Science is the antonym of religion since anything that can be proven by science is contradicted in religion (which does use the term absolute truth), antonyms represent facts or things opposites for which we would also be talking about the opposite poles of a magnet. A considerable amount of people also believe that couples that are "opposite poles" work better because they are complementary, and that brings me to think that there are many complementary colours, for example yellow and green, which brings us back to the blue colour of the square with four points and right angles of 90 degrees.

Batxillerat

Nothing was easy but maybe that... d'Emma Arís

I remember watching her being so artistic, painting smiles on everyone face but her own; full of life but dead beat, fearful of the idea of being her whole life forever saying "I got this" even with tears in her eyes.

I look back on how she used to flump on her bed in an effort to write down all the unsaid things on the tip of her tongue whilst veiling her deepest secrets through the bewildering words written on the verso of the page.

She felt so much but stayed so silent, knowing that on her most hushed days, she would miss them a little louder.

—But why would you miss the ashes of who you used to be? Why would you yearn for memories that will never leave your bones? Like salt in the sea, they become part of you and you carry them endlessly. All in all, it is you against you fighting for yourself —she thought to herself.

Notwithstanding, that girl made into a weapon but told to find peace, that girl who could not heal because pretended not to be hurt, that girl standing in the ashes of who she used to be was me, the unsubduable old me who I'll never be again.

So I think back to that day, the day when I was no longer hanging by a thread between giving up and seeing how much more I could take, the day that I decided to detach myself from the root of all suffering, attachment. Therefore, I recall the epoch when I decided that I wanted to live and not just survive; the time when I turned over a new leaf and wrote on the recto: "*End*" is just another word for "*Beginning*".

Llengua francesa. Poesia

Primer cicle d'ESO

La lune de Fàtima Fellah

Toutes les nuits
elle est présente
juste comme
aujourd'hui

Sur terre
il n'y a pas d'autre comme elle
et s'il y en a une autre
ce sera une nouvelle.

Avec la nuit elle est toujours présente
et de jour, absent
La nuit il est les Îles Seychelles
mais aussi à Bruxelles.

Elle est notre guide la nuit,
mais le jour il n'est plus présent.
Et le jour se fini,
quand la nuit arrive.

Segon cicle d'ESO

Mon étoile d'Irene Pastor

Le noir envahit la nuit,
Et les étoiles dans l'obscurité brillent.

Je me demande,
Où es-tu ?
Pour avoir recours à toi,
Toi, mon étoile dans la nuit.
Comme ça, tu m'embrasseras,
Et tu me diras,
« Tout va aller bien, tu verras ».

J'aimerais que tu reviennes.
Avec toi, tout était plus facile,
La vie était de couleur rose.
Maintenant, tout est obscur et confus.

Rends-moi les sourires,
Qui se dessinaient sur mes lèvres quand tu étais
avec moi.
Essaye de me rendre contente,
Même si tu n'es plus avec moi.

Batxillerat

Chaînes tranchantes d'Isaac Saltó

Enlève-moi les mots
qui balbutient avec peur
de mes lèvres imbibées
de ton pur poison.

Attache-moi fort
avec tes cheveux infinis,
des chaînes tranchantes.
J'ai péché contre ton âme.

Larmes innocentes
jaillissent des yeux
fatigués, crevés, abîmés ;
si captifs de l'innocence.

Enfance isolée, retour...
Dame en velours...
Et caresse mon visage encore une autre fois,
avec les mains du record, déjà froides

Guéris-moi les blessures purulentes de soif de
liberté
pour cet enchaînement des ombres du passé.

Llengua francesa. Narrativa

Primer cicle d'ESO

Desert

Segon cicle d'ESO

L'enfance en temps de guerre d'Irene Pastor

Elna n'avait que six ans quand la guerre dans son pays a éclaté. Elle était encore très jeune, avec un esprit vif et espiègle, et une grande envie d'explorer et de découvrir le monde, caractéristiques de cet âge. Elle comptait encore les moutons avant de s'endormir, et adorait faire des farces qui énervaient ses parents et ses frères et sœurs. Mais, ce qu'elle préférait par-dessus de tout, c'était jouer du piano. Le piano et la

musique représentaient pour elle cet espace dans lequel elle s'évadait. Quand elle s'ennuyait, quand elle était triste ou mélancolique, ou quand elle était fatiguée, elle jouait du piano. Même quand elle était contente, elle aimait exprimer sa joie en posant ses mains sur le clavier du piano et jouait jusqu'à ce que ses doigts se fatiguent.

Cependant, le problème qui se posait était qu'Elna n'avait pas de piano à la maison. C'était Ramik, un voisin pianiste qui vivait dans son quartier, qui la lassait entrer à sa maison et jouer du piano. Mais, quand la guerre éclatât, elle ne pouvait plus aller à la maison de son voisin. Même si Ramik vivait à 500 mètres de sa maison, c'était beaucoup très dangereux de sortir. Il ne fallait pas prendre de risques, parce que, en temps de guerre, la situation peut dégénérer à n'importe quel moment.

La guerre était pour Elna une période de privations. Plus de parties de cache-cache, finies les fêtes avec les amis, les trompettes et les saxophones dans les places publiques. Elle et sa famille vivaient comme dans une prison, privés de liberté : la plage, la montagne, les promenades en mangeant le croissant au chocolat du goûter : tout cela c'était fini ! Elna regrettait tout cela, mais surtout elle mourrait d'envie d'aller jouer du piano. Elle était anxieuse. La réalité de ce qui se passait dehors ne faisait qu'augmenter l'ambiance de tension qui régnait à la maison. Elle avait envie de jouer sa sonate préférée, échapper pour quelques temps à la guerre et ses calculs mesquins. Elle pensait aussi à Ramik, son voisin qui était devenu son ami et qui ne cessait de lui parler de musique. Avec la musique elle serait capable de fuir toutes ces misères et ces peines qui font partie déjà de son quotidien.

La guerre est une des choses les plus absurdes du monde, et ses plus grandes victimes sont les enfants. Ces enfants qui passent leurs jours enfermés dans un abri ou dans leurs maisons sans pouvoir en sortir, sans voir la lumière du soleil. Un enfant qui a vécu la guerre n'as pas eu d'enfance. Toutes ces années perdues ne vont nulle part. Il n'y a pas de souvenirs, pas des fêtes, pas d'amis, pas des gâteaux d'anniversaire.

Au bout de 13 ans de guerre, la famille d'Elna va trouver asile à Paris. Le père a réussi à trouver du travail comme marchand de légumes et sa mère comme cuisinière. Leur appartement est très petit, mais très accueillant. Ils ont un petit balcon plein de pots de fleurs, où les rossignols viennent se poser au printemps. Leur vie s'écoule paisiblement, dans le calme. Elna a maintenant 19 ans. Elle a grandi, et est devenue presque une femme. Quand elle pense au passé, c'est un passé plein de tristesse. Elle n'a presque pas de souvenirs de son enfance, elle a oublié les boulevards, les chemins, le paysage de son pays. Elle pense encore à Ramik, mais elle a oublié son visage, ses expressions. Et la pire des choses, c'est qu'elle a oublié comment jouer du piano. Elle a oublié tout ce que Ramik lui avait enseigné. Elle ne se rappelle plus comment la musique la faisait sentir, la sensation qu'elle éprouvait quand elle pianotait les touches du clavier. Elle a oublié son bonheur.

Un après-midi, on sonne à la porte. Quand son père ouvre la porte, il regarde Elna avec un sourire malicieux. Elna lui demande pourquoi il la regarde de la sorte, mais son père ne répond pas. Quand la porte s'ouvre au complet, Elna peut apprécier le piano de son enfance devant elle. Le piano de son vieil ami Ramik. Au dessus du piano, il y a une petite lettre où est marqué en lettres majuscules « POUR ELNA ». Elna l'ouvre avec enthousiasme et trouve l'essence de Ramik réfléchi dans une lettre. *« Chère Elna, je vieillis déjà. Je vais bien, grâce à Dieu, mais je sens que je n'ai plus rien à offrir au monde. Toi, par contre, tu es jeune, tu as besoin de vivre. L'autre jour, en regardant le piano, je t'ai imaginée en train de jouer du piano comme quand tu étais petite. Comme tu jouais bien, Elna. Ce piano t'appartient et t'a toujours appartenu. Tu as le talent requis pour briller, alors je te donne ce que j'ai de plus précieux. Brille Elna, brille comme une étoile »*,

Une larme s'écroule sur sa joue, puis elle commence à pleurer. Elle ouvre le piano, et elle positionne ses doigts. Une mélodie naît. Et, pour la première fois depuis des années, elle se sent vivante. Elle se sent libre. Libre de retrouver le temps perdu. Libre de redevenir un enfant.

Batxillerat**Une histoire que personne voudrait vivre**
d'Ariana Díaz

Le 24 février 2022, 6 heures du matin, Ukraine. Je me suis levée de mon lit à cause de tous ces bruits qui venaient de l'extérieur. J'avais froid. Nous étions cinq degrés sous zéro et alors, j'enfilai le peignoir que j'avais accroché à la patère à côté du placard. À chaque seconde qui passait, ces bruits étaient plus forts et plus constants tellement que le sol vibrait. C'est à ce moment que je me suis précipitée sur le balcon pour voir ce qui se passait et il s'est avéré que c'était la dernière chose que je m'attendais à voir dans ces moments. Un éclair a été vu à quatre cents mètres de notre maison ainsi que certains avions qui l'avaient déclenché.

J'étais paralysée, je ne pouvais pas penser, je ne pouvais pas croire ce que je voyais, ce que j'avais étudié en histoire les années précédentes à l'école et que maintenant était devenu réalité. Un sentiment de peur a envahi tout mon corps tandis qu'une larme coula sur mon visage. Ensuite, j'ai entendu des pas derrière moi qui étaient très rapides et une voix a commencé à parler, ce qui m'a fait réagir et sortir de mes pensées.

- Maman, c'est quoi ce bruit ? – Il s'est approché pour voir ce qui se passait et il a vu une lumière très forte à quelques mètres qui se détachait dans la pénombre qui avait. – Et cette lumière ?

C'était mon fils de quatre ans, habillé avec son pyjama. Il portait un ours en peluche qu'il serrait le plus fort qu'il le pouvait. Je savais qu'il avait peur, mais moi aussi. Cependant, je devais être forte pour lui.

- Mon fils, viens à l'intérieur. – Je l'ai pris par le bras, j'ai fermé le balcon et mis les rideaux devant pour qu'il ne puisse pas voir toute cette destruction. J'ai voulu changer de sujet pour qu'il ne me pose plus ces questions. – Qu'est-ce que tu penserais si nous partions en voyage maintenant ?

- Mais, maman, où ? – il me demandait.

- Dans un autre pays. – Un autre bruit s'est produit tandis que je parlais. Mon fils a

commencé à crier et j'aurais fait la même chose si j'aurais été toute seule.

J'ai attrapé tout ce que j'ai pu en trois minutes et nous sommes sortis de la maison. Je ne savais pas si un jour je pourrais revenir, alors j'ai dit au revoir avec le regard de tous ces beaux souvenirs qui s'y étaient passés.

Une fois sortis dans la rue, nous avons pris ma voiture en nous dirigeant vers un long et nécessaire voyage pour sauver nos vies. Au fur et à mesure que nous nous dirigeons vers la frontière polonaise pour sortir du pays, nous avons vu tous les bâtiments de la ville détruits, des gens courir sans but, vraiment un chaos inconnu dans nos vies. La panique était la graine de notre ville et les avions étaient ce qui la faisait grandir. Mon fils observait au détail tout ce qui se passait autour de nous et il s'est mis à pleurer.

- Maman, j'ai peur – avec ses yeux pleins de larmes.

- Moi aussi, mon coeur. Mais tout ira bien dans quelques heures, je te le promets-. Et je lui ai donné la main avec laquelle je ne tenais pas le volant tandis que, sur ma joue, quelques larmes échappaient aussi.

Text teatral

Batxillerat

Reflexions des de l'Olimp de Blau Terés

Una estança clàssica, simple però elegant, formada per un terra llustrós i unes columnes. El fons representa el cel. Tot l'atrezzo, mobiliari inclòs, té aparença d'estar fet de marbre blanc. **Discòrdia** seu en un tamboret, i escriu damunt d'una taula amb tot d'objectes disposats de manera caòtica però cuidada. **Harmonia** es troba a prosceni, al costat contrari de **Discòrdia**, observant la platea com si atalaiés la Terra.

Harmonia: Oh, és desesperant! Mira, saps què? Deixaré d'observar-los, perquè em poso nerviosa, atacada! (s'apropa a un divan i s'asseu) Decidit, intentaré no pensar-hi més, preocupem-nos de la nostra pròpia estabilitat i punt, que ja en tenim prou amb tot el nostre! De fet, no penso tornar a mencionar en tot el dia a aquests desagraïts inútils, així no hi penso!

Discòrdia: (amb actitud calmada i sense aixecar la vista del paper) D'acord.

(Silenci. **Harmonia** mou nerviosa un peu, es recolza la barbata amb les mans, es posa recta.)

Harmonia: És que no ho entenc, no ho entenc! Què els costa? Per l'amor de Zeus, és tan difícil no discutir per assumptes evidentíssimament irrellevants? Què els aportarà, eh, digues? No podrien, per una vegada en la història, intentar estimar-se tots, i, no sé, ser feliços?

Discòrdia: Harmonia, bonica, saps que no aconseguiràs res així? Són humans, no ho poden evitar. No ho pots evitar. Au va, seu, relaxa't, i no ho sé, toca una cançó de les teves o medita una estoneta.

Harmonia: És clar, per a tu és molt fàcil tot això, oi? És més, tu gaudeixes veient com regna el caos, com es difon el gas verinós de l'odi irracional i com la dissensió arrela en l'ànima de la munió de la humanitat. Ets cruel, Discòrdia!

Discòrdia: No, no és gens així com tu dius. Distorsiones la realitat.

Harmonia: Com t'ho fas? De veritat, no puc comprendre com ets capaç de restar serena davant de tant enrenou. Com ets tan impassible? I ja no només parlo en termes generals, comprenc, encara que no comparteixo, com et poden resultar indiferents els conflictes humans, però els teus propis? Mai t'he vist afectada per l'opinió negativa del proïsme envers a tu, mai t'he vist penedida de cap trencament de cap relació. No et molesta no estar en pau amb els altres? (**Discòrdia** la mira, divertida) No tens ànima!

Discòrdia: Harmonia... No te n'adones? Estàs tant cegada pel teu ego, pels teus ideals de fum construïts en una terra sense fonament, que ets incapaç de mirar més enllà de la pròpia experiència. Atura't i observa: perquè tu, Harmonia, dolça deessa de l'entesa i la germanor, partidària de l'amor forassenyat per a tothom i abanderada de la positivitat eterna; tu, que en lloc d'acceptar els sentiments negatius i viure les males èpoques assumint la seva vital rellevància en la formació de l'experiència personal, rebutges i foragites totes aquestes vivències; tu Harmonia, vius en la discòrdia...

Harmonia: No! (mentre parla l'altra)

Discòrdia: ...i en un malestar interior constant. Mentre jo, Discòrdia, reina del caos i de la mala maror, visc tranquil·la, en pau, en harmonia. (**Harmonia** fa un esbufec de desacord i fa com si se n'anés, però s'atura per seguir escoltant) I saps per què? He acceptat la meua pròpia naturalesa. Els éssers racionals, tenim uns sentiments innats que no podem evitar, l'odi és un d'ells. Ara, podem mirar d'apaivagar-los, fer com si no hi fossin, com si no els visquéssim. Però hi son. I fer veure que els ignorem només ens provoca malestar, perquè encara que no vulguem segueixen allí, segueixen menjant-nos per dins. Però aquest cop amb més fúria, al no poder alliberar-los, al no expressar-los. Per tant,

podríem dir que al cercar la plàcida harmonia, essent-te impossible assolir-la, et causes discòrdia a tu mateixa!

Harmonia: (agitada) No, no! Res d'això que dius és cert! Ets una serp sinuosa, ets una cínica, Discòrdia!

Discòrdia: Te n'adones, oi, de per què et causen tal exaltació les meves paraules? Perquè saps que tinc raó, però la teva consciència s'aferra a creure el contrari. El que busques és una utopia, i només els necis estarien disposats a una vida de disconformitat en la recerca eterna d'un impossible.

Harmonia: Molt bé. Molt bé! I segons tu, com s'arriba a aquesta distensió i a aquesta pau interior de la que tant te'n vanes? Començo a sembrar l'odi, començo a...

Discòrdia: (tallant-la) No! Comença per discernir quina és la teva opinió i parer en diferents situacions de la vida. Accepta que no ets perfecta i que mai ho podràs ser, troba quins aspectes de tu mateixa no t'agraden i d'aquests quins pots canviar i quins no, quins són realment negatius; i d'aquests, si són negatius pels demès

o per tu.(Harmonia reflexiona, mostra els seu acord i el seu canvi de parer de manera no verbal, amb un somriure)

Harmonia: D'acord, setciències.(Pausa)
(Amb tó irònic) Mira, heus aquí la meva primera resolució: em caus malament, ja no vull que siguem amigues, fora de la meva vida!

Discòrdia: (irònicament) Fixa't, quina sort, perquè no et suportis, així no t'hauré de veure mai més! (Harmonia la mira divertida, Discòrdia esbossa un somris i segueix escrivint com a l'inici)

“Prefiero lo ridículo de escribir poemas a lo ridículo de no escribirlos”
Wisława Szymborska, premi Nobel de literatura l'any 1996

En Samuel Gili i Gaya deia que “els bons mestres són els guies del propi impuls”, probablement podríem fer extensiu el paper dels i de les mestres al paper dels pares, de les mares, de l'entorn familiar, dels amics, de ... bé, tot plegat, fora molt llarg d'enumerar tothom qui intervé en l'educació del nostre alumnat. Tanmateix, si hem tingut res a veure en fomentar, potenciar o incentivar la seva capacitat creativa, ens n'hem de sentir tots ben orgullosos.

No ens enganyem, però, el mèrit és seu, ha estat l'alumnat qui ha compost versos, redactat ficcions i històries que ens han fet difícil la tasca de valorar i triar-ne els premis i els accèssits. L'alumnat ha creat composicions amb formes, volums, colors, ... i tot prou imaginatiu com per sorprendre'ns; ha descobert la geometria en el racó d'un edifici, en un arbre; ha fet denúncia contundent a partir d'un racó quotidià de la ciutat que, molt probablement, ens havia passat a tots desapercebut; ens han mostrat la natura i el patrimoni amb els seus ulls i ens han commogut.

Per tot plegat, felicitem tot l'alumnat que ha participat en els premis de l'edició de Sant Jordi d'enguany, heu presentat tots treballs excel·lents, de gran qualitat i creativitat. Aquesta selecció n'és la millor prova.

